

ЕВОЛЮЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРАЦІВНИКІВ В УКРАЇНІ

Кучма Я. І., ст.зр.МЕ-13¹⁷

Кіровоградський національний технічний університет

До ключових чинників сталого економічного розвитку, а тим більше макроекономічних зрушень, яких потребують країни під час суспільно-економічних трансформацій, належить ефективне державне регулювання економіки, яким потрібно називати цілеспрямований вплив, що здійснює держава у сфері управління економікою з метою надання економічним процесам певної спрямованості відповідно до цілей, завдань та інтересів країни.

В умовах соціально-економічної трансформації суспільства та переходу до постіндустріального типу виробництва зростає роль здобуття вищої освіти. Вона являє собою ступінь освіти, який „здобувається в результаті послідовного, системного та цілеспрямованого процесу засвоєння змісту навчання у вищих навчальних закладах за освітньо-професійними програмами, які ґрунтуються на базовій та повній загальній середній освіті і завершується присвоєнням певного освітньо-кваліфікаційного рівня за підсумками державної атестації” [3, с. 67].

Інноваційний розвиток освіти, особливо вищої, здійснює визначальний і суттєвий вплив на ринок освітніх послуг. Всі ці зміни відбуваються навколо нової ролі знань, як одного з двигунів економічного розвитку, і зумовлюють появу нових постачальників послуг вищої освіти в умовах „освіти без кордонів” (як наслідок інституційних інновацій), зміну методів надання послуг (як результат технологічних інновацій) і схем організації навчання (як наслідок педагогічних інновацій). Також ринок освітніх послуг розвивається і в напрямку як зростання кількості споживачів послуг (за рахунок осіб, які прагнуть отримати другу і третю вищу освіту, підвищити кваліфікацію, саморозвиватися тощо) за рахунок спрощення доступу до освіти (в результаті запровадження економічних та фінансово-кредитних інновацій).

Головною особливістю професійної освіти та підготовки кадрів в постіндустріальному суспільстві є значне зменшення життєвого циклу професійних знань. Це обумовлює необхідність у країнах, які хочуть конкурувати на світових ринках та бути здатними відстоювати свої інтереси на власних ринках в умовах тотальної експансії процесу глобалізації, формувати національні системи безперервної професійної освіти та підготовки кадрів.

Сучасна філософія освіти і стратегія реформування освітньої сфери вимагають принципово нових наукових досліджень, обґрунтованого і послідовного запровадження нових науково-педагогічних технологій, раціональних і ефективних підходів до організації наукової та інноваційної діяльності в вищій освіті, зокрема:

– завершення розроблення та прийняття Верховною Радою України Закону України «Про вищу освіту (нова редакція)» та Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Національної рамки кваліфікацій»;

– централізацію управління вищою освітою, реформування та оптимізацію мережі вищих навчальних закладів, приведення її у відповідність з потребами розвитку національної економіки та запитами ринку праці;

– створення дослідницьких університетів, розширення автономії ВНЗ;

– перегляд та затвердження переліку професій;

¹⁷ Науковий керівник – О.В. Горпинченко, асистент Кіровоградського національного технічного університету
217

– розроблення стандартів вищої освіти, зорієнтованих на компетентнісний підхід в освіті, узгоджених з новою структурою освітньо–кваліфікаційних (освітньо – наукового) рівнів вищої освіти та з Національною рамкою кваліфікацій.

Головною особливістю професійної освіти та підготовки кадрів в постіндустріальному суспільстві є значне зменшення життєвого циклу професійних знань. Це обумовлює необхідність у країнах, які хочуть конкурувати на світових ринках та бути здатними відстоювати свої інтереси на власних ринках в умовах тотальної експансії процесу глобалізації, формувати національні системи безперервної професійної освіти та підготовки кадрів.

Таким чином, законодавче регулювання індустріального періоду зводилося до встановлення періодичності підвищення кваліфікації, в постіндустріальний період, з розвитком ринкових відносин регулювання професійного розвитку працівників потребує розширення правого поля, зокрема, введення в дію Закону «Про національну систему кваліфікацій» на основі прийнятої Національної рамки кваліфікації, Національного класифікатора України (Класифікатор професій), удосконалення освітніх стандартів, законів, що стосуються рівня життя, зайнятості, закони, що регулюють дистанційне навчання, e-learning.

Список літератури

1. Закон України «Про професійний розвиток працівників» Редакція від 01.01.2013, підстава 5067–17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4312-17>
2. Л.В.Перевалова. – Роль і значення гуманітарної освіти у підготовці фахівців нового покоління http://repository.kpi.kharkov.ua/bitstream/KhPI-Press/12261/1/Elita_2010_27_2_Perevalova_Rol.pdf
3. О.М. Левченко Професіональний потенціал: регуляторні механізми інноваційного розвитку. Монографія. – Кіровоград: КОД, 2009. – 375 с.
4. Yatsun O.V. Modern Approaches to Organization of Personnel Professional Development at Enterprise. – Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету: Економічні науки, вип. 24. – Кіровоград: КНТУ, 2013. – С. 194–201.

УДК 331.103

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ НОРМУВАННЯ ПРАЦІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

О. І. Виризуб, ст. гр. МЕ-12¹⁸

Кіровоградський національний технічний університет

В сучасних умовах господарювання велика увага приділяється нормуванню праці, як управлінського персоналу так і самих робітників. Нормування праці є невід’ємною складовою ефективною роботи персоналу на підприємстві. В наш час більшість підприємств нехтують системою нормування праці на підприємстві. серед сучасних проблем організації нормування праці на підприємствах можна відзначити зниження рівня нормування праці, ліквідацію нормативно–дослідних підрозділів з праці, скорочення чисельності спеціалістів з нормування праці, оцінювання та аналізування планового та нормативного часу.

Удосконалення діючої системи нормування праці має забезпечити виконання виробничої програми підприємства з мінімальними витратами, зниження нерациональних витрат часу, ефективне використання матеріальних ресурсів, зростання продуктивності праці.

¹⁸ Науковий керівник – О.В. Горпинченко, асистент Кіровоградського національного технічного університету